

duoniais, kvailiais.

K. Donelaičio subkūti vardu labai atstinka „Metų“ veikijų charakterius. O ši vardo galime suprasti, koks tai veikėjas.

K. Donelaičio kūrybos metodas yra realistinis. Poemų „Metų“ sudarioje bėtuvių metu laikų apmaitymai. Kuriuys parašytas heksametras, paužiu iš antikinių Homerų heksametrų.

Didžiuoju poemuo „Metai“ uaciuonaliui roste. Jo siam senųjų laikų poetui beluo užuojauta ir artimumas lietuviams bandžiavaujantams, būrys gynimas istoriškai lemtinga laikotarpiu - vykstant Marijos dietyvoms germanizacijai, nepakartojančios literatūrinis žanros talentas, kurios gindavios kalbos mokestis.

Autas Baranauskas „Anykštės ūželis“ - romantinė poema apie grautę ir žinogę.

Autas Baranauskas, kuriam pirmąji tresios spinduliuai lietuviškai praspiundo, sidi Anykštės ūželyje aut beluo ir kalbasi su dietyve...

A. Puixytė

Pats ryškiavusia Autaus Baranausko poema - „Anykštės ūželis“ ji yra paraigta per dvejus atostogos, dėl to iš sudaryta iš dviejų dalių. Priešingi dalis siekia išviresni, pilkesni, vos nesuvairijetas buvo manodas išvadoti labai gera draugo karolio. Spaudos draudimo metais iš jo poemų poeto motina išnijojo prie sano. Poima karta ji buvo išspaudinta Griškio laleando rūpe.

„Anykštės ūželis“ - tai giesme dietyvoms. Poetas labai sievaartavo dėl suvirokoto miško, nes, žinodama iš jų prisimindavo senų žmonių pasalojimų, apie savo mūšio, jo grožis išprasti.

Dabar likę tik „kalmar felmaot; naktis
mylike”

Por paskaitos kurių žarinis seminari-
joje Baranavicius išgirdo Falbo, kuris
buvo suvilesta dėtuvė ir jis gauta, o
tar lobai supykdamas poetą. Jam žiujimo
rasyti „Augštis silež“ darė iš tar, kad
jo reivas buvo eigulys, ir poetas ~~nuo~~^{nuo} pat
marčių dienų mylio miškų. Dar lobai so-
keči ~~nuo~~ miško atemimas iš augštis.

Poetas tarsi topo miško vaziadus, ne-
ganjasi jo spalvo uosis, barsto givadas ir
raundouas uogos, spalvos, gerius, kai
išsiisto ant rausvo, žalio, Baltijos dug-
uo tankai grybus marguoją iš savo sody-
bę. Miškas operasčiuos beturciais metu
lai kais: pavasario pumpurai, vidurvasa-
rio žalumos, rudens geltonos, raunduos sv-
bos, žiewos stagurai.

Stodūnas poemoje sugretina su liū-
dies pasalo uosis apie Eglę žalčių kanalizaciją
ir jis vairas, namestas medžiagų apie du-

sereis, kuris nena vito drebulo.

Miškias lėipuoja, sugėris virus į Gedelius
ir Lapelius.

Labai meniskai apnaujti miško garsai.
Naktis jis pastaptinges, grūdasi, kai pate-
lis ar į Gedelius aut į Akelių kraunus,
medžiai išbūda, gaili rasa leiuota.

Dienos miškas labai linksmas. Čia vis
tas yt į ulbo, kliangia, sanguia, ulba.

Kainuo žmonėms miškas turėjo lo-
bari dedės diktino. Jie eidavo grybauti,
mogauti. Diskas jems buvo tarsi
„lobis“, kurį lobai sau gojo. Savo ne-
muje Baranauskas parodo, kad kuo
toliau, tuo lobiam skwesta miškas.

Jis tarsi kovojo prieš socialius ir na-
cionalius sandarbo.

Poema „Aukštadių šildis“ yra romanti-
ne, nes joje Landomia molyto žmones
nudotis gauta ir jos gorybeinius.

Baranausko galime nalyginti su Do-
nelaiciu. Jie abu stogais išaukštėto vir- G